

Однієї крові

Опубліковано: [16.01.2020](#) Автор: [Деркачова Ольга](#)

Десь ходять люди, в яких тече моя кров... Можливо, з кимось із них я перетиналася на вулицях нашого міста, можливо, комусь була випадковою попутницею в поїзді, можливо, комусь із них підписувала книжку на презентації. Від думки про це голова йде обертом... Таких людей небагато, адже я здаю кров лише з 2014 року, але все ж... Десь на планеті є люди, яким, ймовірно, моя кров врятувала життя. Кілька разів я здавала кров адресно. Траплялося таке, що кров, яку ми збирали гуртом, не рятувала. Тоді відчуваєш неминучість, безпорадність і безсилля особливо гостро.

У більшості випадків я не знаю імен тих людей, які отримують мою кров, як і не знаю їхніх доль. Мабуть, на станції переливання крові ведеться такий облік, але ж я здаю кров не для цього. Для чого? Просто. Якщо маю таку можливість, то чому б ні?

Знайомі, коли дізнаються про це, реагують по-різному: хтось захоплюється, хтось пригадує усі страшилки, пов'язані з донорством, хтось кидає, мовляв, добре тобі, що здорова, так ніби це страшний недолік. Є у мене знайомі, які так само раз на кілька місяців приходять на станцію переливання крові, щоб допомогти тим, кому це потрібно. Не знаю, як реагують знайомі моїх знайомих на те, що вони є донорами. Мабуть, так само. Але донорство не залежить від вподобань та смаків наших знайомих, так само, як і не залежить від різних страховок, які про нього розповідають. Це я про те, що якщо ти вирішив стати донором, то такі речі тебе явно не злякають і не переконують у протилежному. Ти знаєш, що все це неправда. За тих кілька років, що я здаю кров, мої вени не вкрилися жажливими дірками, я не стала кровозалежною, у мене не почало випадати волосся (як це – і не тільки це – обіцяють на деяких форумах). Усе, як і було. Просто тепер я знаю, що десь світом ходять люди, в яких тече моя кров, і від цього стає тепліше.

Чи страшно бути донором? Ні. Як і в будь-чому, чого ти ніколи не робив, але хочеш, головне наважитися і зробити перший крок. Він найскладніший. Хоч насправді нічого складного: взяти паспорт і прийти на станцію переливання крові, прочитавши перед тим необхідну інформацію на сайті [donor.ua](#). І жодних форумів-лякалок! Вони значно небезпечніші для здоров'я, ніж донорство.

Я не агітую і не переконую, бо рішення ділитися чи не ділитися кров'ю дуже делікатне й особисте: хтось не може за станом здоров'я, хтось боїться навіть думати про кров, комусь перешкоджають його життєві та релігійні переконання. Причин може бути багато, і до них не можна ставитися зневажливо. Але хто наважиться – повірте, не пошкодуєте. Кров – це не просто плазма, лейкоцити, тромбоцити та еритроцити. Кров – це щось глибоко інтимне, чим ти можеш ділитися і тобі повернеться. Часом на станції переливання доводиться постояти в черзі. Тоді виникають дуже суперечливі відчуття, адже, з одного боку, це добре, коли донорами зголошується стати багато людей, і це розбиває вщент міфи про жорстокий та байдужий світ, а з іншого – ти розумієш, що десь, на іншому кінці міста, в лікарні, є хтось, хто залежний від кількості тих, хто сьогодні прийшов здати кров саме йому.

Іноді думаю, що донорство робить нас добрішими, бо ж як образити людину, в якій, ймовірно, тече твоя кров, або ж як ти можеш образити людину, яка, ймовірно, колись поділилася з тобою чимось більшим, аніж плазма та лейкоцити? Нехай це звучить наївно, та все ж...